

EL GRAN ORADOR

El secret de Feijóo, narrat pel pròpi Feijóo

No quiero parecer lo que no soy, ante todo la verdad y la modestia. Confieso no haber nacido con tanto lenguaje. EN realidad me costó cuatro años decir mamá y papá y hasta pasada la Primera Comunión no supe deletrear la palabra pe-ca-do. Luego ya me acostumbré.

Ser orador en mi partido, el Popular, es relativamente fácil. Después de nuestro señor Aznar que susurraba verdades como puños pero difíciles de oír y del maestro Rajoy ceceante y pelín desconexionado con el relato, subirme a la tarima es, para mí, fácil tarea.

Yo tengo una misión, sacar de la Presidencia a Sánchez y un discurso para justificar la misión. Viendo lo pasado, creí desde el primer momento que no podía seguir con la machaconería de Aznar "váyase señor Sánchez" ni con la egrvahtvfnmey de Rajoy, así que me compré un diccionario de sinónimos. Gran elección. Era caro pero ha valido la



pena.

Si han atendido ustedes a mis discursos, verán que estoy diciendo lo mismo des del momento que ocupé la silla de jefe de la oposición pero... con diferentes lenguajes, analogías, hipérboles, simbolismos y fábulas.

No es lo mismo insistir machaconamente con un "váyase señor tal" que salpicar el mensaje con condimento diverso como, lárguese, desaparezca, huya, cese, ocúltense, eclípsese o vaya a tomar por el culo. Y así me gano yo la vida, gracias a un libro, tomo, ejemplar, librejo, volumen de sinónimos.

TORNAR A LA JOVENTUT

Enxampen dos lladres de més de seixanta anys

Més propers dels setanta que dels seixanta. Tips de cobrar una pensió de merda, de jugar al domino, de prendre copetes d'alcohol barat. Tips de la vida ensopida de cada dia. És de vell que hi veus clar i els dos amics veuen que fora molt millor tornar a ser lladres com abans. No s'hi posen per poc. Planifiquen nou atracaments. A Bancs, naturalment. Els bons lladres roben a bancs, no ha Supers ni a vellettes vídues. A bancs i a l'antiga. Pistola en mà, mitja a la cara, i tres crits ben donats. Botí segur.

Però el cos ja no és el que era, ni la memòria. Han de passat una i altra vegada per davant la sucursal per controlar tots els detalls. Un dia es deixen l'horari d'obertura, un altre el nombre de treballadors i les cames tampoc responen com abans, al migdia estan cansats. Cagundeu!

Tips d'estudiar estratègia decideixen

actuar. Entren al banc, fan la feina, la veu com a mínim respon i acollenen al personal. Arrepleguen els diners i surten. Als cent metres els han detingut. La Policia els seguia des de molt abans perquè ja no tenen la finor de fa uns anys.

No hi ha dret. Aquest país no tracte a la gent gran amb delicadesa. Com a mínim dna'ls dos dies de festa, que facin una cervesa recordant temps passats. Ja tenen temps per evitar els altres atracaments.

Aquesta gent no han d'acabar a la garjola, es mereix la medalla del treball.



"Papier ou plastique?"

"Paper o plàstic?"

CC133414

NCH
NCH Software